

“Quan Madrid s’oposa al progrés de Catalunya crea més anticossos”

JORDI PLAN

Antoni Abad (Terrassa, Vallès Occidental, 1958) és president de la patronal vallesana CECOT. En aquesta entrevista denuncia les traves que posen alguns sectors de l'estat espanyol a aquest creixement català. Abad reclama que es publiquin periòdicament les balances fiscals i que l'estat ensenyi els comptes de la disposició addicional tercera de l'Estatut.

Catalunya és la capital exportadora de l'estat espanyol i també la capital industrial. Té el 26% de la producció industrial de l'estat, mentre que Madrid en té el 12,8%. Amb tot, des de Madrid, certs sectors econòmics, polítics i mediàtics treballen per impedir el creixement de l'economia catalana a l'exterior. Percebeu una revifada del proteccionisme, però aquesta vegada madrileny?

—Sí que la percebo, però no entenc per què hi ha d'haver un conflicte d'interessos, és a dir, que el fet que Catalunya

JORDI PLAY

“És hora que tornem a parlar de balances fiscals i de fer balanç de com s’aplica la disposició addicional tercera de l’Estatut”, reclama Antoni Abad.

sigui una regió industrial i manufacturera molt exportadora no entenc que no pugui ser bo per a Madrid i l’estat. Pensant amb racionalitat econòmica, financera i fiscal, Catalunya també suma per a Madrid, i és evident que si Catalunya no se’n surt, tampoc no se’n surt l’estat espanyol.

—**Alguns sectors de la capital espanyola volen preservar el model centralista, i potsar Catalunya hi fa nosa, en aquest objectiu.**

—Aquesta fal·lera respon a tradicions aristocràtiques medievals i feudals de la capital espanyola i no pas a criteris macroeconòmics i fiscals objectius. Aquest proteccionisme és equivocac i anticuat. No hi veig cap mena de racionalitat, sinó pors molt irracionals sobre el paper polític de Catalunya. Tenen por que una Catalunya més oberta i internacional encara pugui ser més independentista, i és veritat que els catalans volem ser allò que nosaltres mateixos decidim. Ara som en una etapa en què tot ha de ser uniformitzat i comandat des de Madrid, però els qui s’oposen al progrés de Catalunya creen més anticossosos.

—**Un dels màxims exponents d’aquest proteccionisme madrileny**

que vol barrar el pas a Catalunya per por que deixem d’interessar-nos pel mercat interior és AENA. Madrid no deixa que el Prat sigui gestionat des d’aquí i que pugui competir amb Barajas pels vols internacionals.

—El conflicte d’AENA fa temps que s’arrossega, i és tan irracional com qual-sevol altra maniobra per a impedir el creixement de Catalunya. Però no tan sols és l’aeroport. Ara tenim una altra actitud preocupant en aquesta línia, els ports. S’han posat d’acord —quina casualitat— el PSOE i el PP, perquè l’autonomia de gestió dels ports quedi certament afectada i reduïda per una nova entitat que coordinarà tots els d’Espanya. Que la gestió s’hagi de fer des de Madrid és sorprenent, i va contra els processos que se segueixen a la resta del món. Jo sóc empresari i tinc clar que en una empresa s’ha de delegar: l’estructura s’ha de basar en la confiança i l’autonomia des de la proximitat perquè les decisions es prenguin amb més encert i rapidesa.

—**L’estat té por de perdre poder si descentralitza competències.**

—Perd poder l’estat? Doncs potsar sí que perd gestió immediata, però d’aquí

a fer un discurs catastrofista de desmembrament i que, darrere d’això, simplement per delegació i eficiència, ja vingui la independència, és absurd. Si una empresa ho centralitza tot no és eficient. Doncs això mateix passa amb l’estat, i no saber delegar la gestió dels aeroports i els ports és una anomalia i una excentricitat en termes internacionals. Si darrere d’això busquen sempre arguments polítics, mai no s’avançarà. Si la resta de països europeus descentralitzen la gestió, per què no ho fa l’estat espanyol? Hi ha complex d’inferioritat? Em fa l’efecte que sí.

—**Amb tantes barreres, la internacionalització de les empreses és més difícil. Quina ajuda presta el govern espanyol a les companyies, en aquest sentit?**

—Internacionalitzar-se és, per a la majoria, una qüestió de supervivència. Les empreses internacionalitzades saben que faran més bons resultats el 2010 que el 2009, perquè les comandes vénen des de l’estranger que no del mercat interior espanyol, on la situació de recuperació no és tan clara. Així i tot, l’interès per potenciar la internacionalització per part de l’estructura de l’estat podria qualificar-se d’escassa o nul·la.

—**Què voleu dir?**

—Les xarxes d’ambaixades de les grans economies s’han transformat bàsicament en instruments d’acompanyament de les empreses, gairebé de venda i contractació a favor de les empreses de cada país. En canvi, el govern espanyol ha gestionat aquesta àrea amb absoluta candidesa. Molts països han fet veritables desembarcaments empresarials en zones de conflicte o subdesenvolupades en el marc de l’acció de cooperació internacional, de manera que rere la bandera de la cooperació hi ha també una acció directa de moltes empreses que fan tasques de reconstrucció d’infraestructures i serveis.

—**I per què creieu que no s’hi aboca, l’estat espanyol, en aquesta tasca?**

—No té al cap l’economia real i no és conscient que l’activitat empresarial és la que genera riquesa i paga impostos que després es redistribueixen des de l’administració. Si no pren consciència d’això, la sortida és difícil.

—**El 2008, el PIB per capita català era 18 punts inferior al de la comuni-**

tat de Madrid. Però l'any 1980, quan es feien els primers passos de la transició, Catalunya la superava de 9 punts. Per què s'ha girat tant la truita?

—Ni tot deu ser culpa de Madrid, ni, evidentment, com a catalans ho hem fet tot tan malament.

—**Comencem culpant Madrid.**

—Em sembla evident que en les balances fiscals hi ha una bona explicació. Si et treuen molts recursos de forma continuada, això afecta greument la teva competitivitat, perquè tenir més bones infraestructures és imprescindible per a crear nova riquesa, tant des del sector públic com des del teixit empresarial. L'espoliació també afecta l'educació i més infraestructures necessàries, perquè el talent, la formació i el reciclatge de les persones funcioni. I aquí hem perdut molt, els darrers anys.

—**Les darreres dades que tenim són del 2005. Han passat cinc anys i no sabem quina és la situació de Catalunya pel que fa a balances fiscals.**

—És hora que tornem a parlar de balances fiscals i de fer balanç de com s'aplica la disposició addicional tercera de l'Estatut. I no que ens parlin de xifres i magnituds pressupostades, sinó de les licitades i executades, es trobin en el punt que es trobin. I d'acord amb aquesta informació, adonar-nos de què significa la nostra relació fiscal amb Espanya. Durant molt de temps s'han amagat dades i s'ha negat informació bàsica als ciutadans, per un pensament caduc que els porta a creure que si no les ensenyen, no hi haurà inquietud en la població. Doncs tot al contrari. I a més, estic convençut que les dades a partir del 2005 encara són més perjudicials.

—**I per part de Catalunya, quines debilitats hi observeu?**

—Que només parlem d'allò que ens va en contra. Les xifres oficials que tenim són tan contundents que no hi ha dubte del perjudici, però és que això ja ho sabem de sempre! No hem de perdre temps plorant, hem de pensar en el futur. Els catalans ens hem d'esforçar més, en proporció, que alguns altres, això també ho sabem des de sempre. I no n'hem de fer escarafalls. Però no ens podem relaxar, i ens hem relaxat col·lectivament una mica massa, tant empresaris com polítics, i la societat en general. I si a la relaxació hi afegim l'excusa de "mira

El president de CECOT alerta que "a Madrid hi ha pors molt irracionals sobre el paper polític de Catalunya".

què ens fa Madrid", anem retroalimentant aquest cercle viciós que sempre ens ha fet molt de mal. Per tant, assenyalem totes les injustícies, però llevem-nos cada dia batalladors i donem tot allò que puguem de nosaltres. Una part de la pèrdua d'aquests darrers anys és imputable a nosaltres mateixos.

—**Hi ha realment una pugna econòmica, declarada o no, entre Catalunya i la comunitat de Madrid?**

—Pel que fa al dia a dia empresarial, no. Les empreses de tots dos territoris procurem vendre a tot Espanya i a tot el món, i molta de la producció de béns i serveis que es fa a Catalunya és molt complementària i diferenciada de la que es fa a Madrid. Per tant, no topem en gaires activitats. Sovint la competitivitat entre territoris és sana fins que degenera a conseqüència de la política, i sobretot quan parlem de finances públiques. I en el cas de Catalunya i Madrid és evident.

—**Quina actitud ha de tenir una empresa catalana envers el mercat espanyol, la mateixa que amb la resta de països o ha de destinar-hi un tracte privilegiat?**

—És un mercat més, com ho pot ser França, Anglaterra o qualsevol altre país. La trajectòria de les relacions comercials entre Catalunya i la resta de l'estat va a la baixa, perquè l'empresa catalana és molt internacionalitzada i exporta més, i fins i tot té més activitat productora en alguns

altres territoris fora de l'estat. Aquesta és una de les fortaleses de Catalunya, i a Madrid li convé molt, que Catalunya tingui aquest esperit empresarial internacionalitzat.

—**Què us suggereix la frase "antes alemana que catalana", o "nunca, nunca, nunca seré empleado de 'la Caixa'", pronunciades per Esperanza Aguirre i Manuel Pizarro respectivament, amb relació a l'intent de Gas Natural de fusionar-se amb Endesa?**

—És un dels màxims exponents d'aquest proteccionisme madrileny mal entès. El senyor Pizarro va dir una gran barbaritat. "La Caixa" és una gran empresa per anar-hi a treballar, i només cal veure'n la trajectòria en un context financer tan complicat com l'actual. Respecte a la presidenta de la comunitat de Madrid, si de veritat pensava així, ara pot fer balanç, perquè la pèrdua patriòtica ha estat brutal! En una gran empresa que tenia majoritàriament accionistes autòctons, ara tot el capital és estranger. Més val italiana que catalana: doncs, fantàstic. Expressions com aquestes, a més, tenen un efecte de rebuig en els ciutadans de Catalunya, siguin d'origen català o no. Quan falla la racionalitat i es parla amb els budells i no amb el cervell, el perjudici afecta tothom, també l'estat que tant defensen.

Gemma Aguilera